

Stimată doamnă doctor,

Adina-Ioana Bicășanu,

În primul rând, vreau să vă mulțumesc că mi-ați oferit oportunitatea de a alege și alte genuri în materie de cărți, lucru care m-a ajutat să descopăr o lume nouă. De asemenea, vreau să știți că v-am ales pe dumneavoastră, dintre toți reprezentanții deoarece, prin energia, zâmbetul și modul în care v-ați prezentat cartea, m-ați convins imediat să o citesc. „Dacă pisicile ar dispărea din lume” este o poveste care mi-a rămas la suflet. Felul în care ați vorbit despre lectură este molipsitor și m-a făcut să fiu foarte curioasă să aflu ce se ascunde în spatele acelor pagini. Vă mulțumesc pentru că ați fost atât de deschisă și caldă cu noi, copiii!

Sunteți un adevărat exemplu pentru mine, mai ales că și eu îmi doresc foarte mult să devin medic atunci când voi fi mare. Visul meu este să fiu medic pediatru, pentru că acum, fiind încă un copil, am foarte multe idei prin care cred că pot schimba lumea în bine.

Mi se pare că totul trebuie să înceapă cu copiii, pentru a le oferi șansa la o copilărie cât mai colorată, veselă și plină de aventuri, chiar și atunci când trec prin momente mai grele la spital.

Când vei ajunge medic, mi-ai dăruit tare mult să înființez un club de carte special pentru micii mei pacienți. Aș vrea să le dăruiesc cărți frumoase, să le citim împreună și apoi să stăm de vorbă despre cele mai profunde teme, exact așa cum am învățat din recomandarea dumneavoastră. Crede că poveștile pot vindeca sufletul la fel de mult ca medicamentele, iar un club de lectură ar face spitalul un loc mult mai puțin înfricoșător.

Revenind la cartea lui Genki Harumura, vreau să vă spun că m-a emoționat enorm, dar mi-a oferit și o lecție practică de recunoștință. M-a pus pe gânduri și m-a făcut să realizez cât de importante sunt lucrurile mărunte pe care uneori le ignorăm. Un citat care mi-a plăcut mult

este: „Pentru a obține ceva, trebuie să pierzi ceva”, și m-a făcut să înțeleg că viața este plină de alegeri dificile, dar care ne definesc cum suntem.

Cu iulsc animalele din tot sufletul și as fi dispusă să renunț la orice obiect, doar ca să știu că animalele sunt fericite și în siguranță. Povestea m-a făcut să mă gândesc la propriul meu metan, Portocală. Portocală era un metan salvat de mine dintr-o canalizare, speriat dar totuși iubăreț. Însă am aflat că are o boală care l-ar fi putut îmbolnăvi pe fratele meu mai mic. Așa că am fost nevoită să renunț la iubirea, gingășia și fața sa. L-am dat unor bătrâni din satul meu care l-au îngrijit și iubit până când s-a stins. Chiar dacă nu mai este cu mine, îl port mereu în inimă.

Autorul spune în carte că „Lumea ar fi fost un loc mult mai trist fără pisici”, și timd să-i dau dreptate totală. Citind, mi-am dat seama că recunoștința înseamnă să prețuiești ce ai lângă tine acum,

nu după ce dispăre. Mi s-a părut fascinant
cum o simplă întrebare despre dispariția
unor obiecte sau ființe poate scoate la iveală
atât de multe sentimente ascunse.

În final, vreau să vă mărturisesc că,
fără dumneavoastră, probabil nu aș fi
găsit niciodată această carte. Recunosc că,
urmărind-o pe raft sau în reclame, nu
m-a atras din prima, dar mi-am dat
seama că, dacă „dezgropi” conținutul
și truci de expertă, nu ai cum să nu-ți
placă sau să nu te regăsești în ea. Vă
mulțumesc că m-ați ajutat să descopăr
această comoară și vă doresc mult
succes în cariera dumneavoastră și sper că
vom mai avea oportunitatea de a
mai discuta anumite lecturi viitoare.

NUME: VÎLCAN

PRENUME: MAIA-IOANA

ȘCOALA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „O.E. TÂSLĂVANU”

LOCALITATEA: BILBOR

CLASA: a VII-a

PROFESOR ÎNDRUMĂTOR: VÎLCAN MIHAELA

Cu stimă,

Vîlcan Maia-Ioana